

על גורל הצדדיקים

גלילון מס' 14 | אב תשפ"ו
al.goral.azadikim@gmail.com

הרחבת זכרים

בגלילון מס' 13 הועלה הנדון של הריגת גויים בזמנינו, בהקשר לכך שהגר"ד לנדו האשים את ממשלות ישראל לדורותיהן ב"רצח ממש", בטענה שהמלחמות כאן הן למען כבוד המדינה ולא להצלה. מאוד היינו רוצים לבאר את כוונתו שהתכוון לגרימת הרג חיילים יהודיים ונפשות מישראל לחינם, אבל לצערנו זוהי לא משמעות דבריו כלל וכלל, אלא כוונתו ברורה לרצח גויים. כך שמלבד שהגר"ד התעלם מהבעיה האמיתית בצבא הישראלי ומדיניות הלוחמה שלו בגלל גרם הרג לנפשות רבות מישראל, הוא גם הוציא את דיבת מדינת ישראל ברחבי העולם כולו כמדינה שעוסקת בעצם ברצח עם, ובכך הצטרף לשמאל הקיצוני כאן במדינה, חאת כמהלך פוליטי מחושב לקראת הבחירות הקרבות. ומחוסר מקום בגלילון הקודם, באנו בגלילון זה להרחיב בכמה דברים בזה, ועדיין קצר המצע מלהשתרע.

דין הריגת גוי

א. בהקשר לאיסור הריגת גויים, חשוב להבהיר כמה פרטים, ברמב"ם (פ"א מהל' רוצח ה"א) מפורש שחיוב רציחה הוא רק על הורג נפש אדם **מישראל**. וביראים (סי' קעה) כתב דהריגת גוי לא נחשבת רציחה, אבל היא תולדות רציחה. וראה ראב"ן (ב"ק צא).

ולהלכה נפסק בשו"ע יו"ד (סי' קנח סע' א) "עובדי גלולים משבעה העממין, בעת שלא היה בינינו וביניהם מלחמה, אין מסבבין להם המיתה ואסור להצילם אם נטו למות". והוא לשון הרמב"ם (פ"ד מהל' רוצח ה"א), ושיטת הבית יוסף והדרכי משה שם, וכן הכריע הש"ך (סק"ב) דכוונת הרמב"ם ושו"ע שאין מצוה להורגם, אבל גם אין בזה איסור כלל, כיון שאינם מקיימין ז' מצוות בני נח, ובאופן שמקיימין ז' מצוות כתבו דאסור להורגם, [בכס"מ (פ"ב מהל' רוצח ה"א)] כתב דדינו מסור לשמים ובפשוט דבריו על גר תושב, ואולי גם על ב"נ המקיים ז' מצוות, וראה משך חכמה דקאי על ג"ת]. וכשיטתם כן נראה שיטת ספר החינוך (מצ' צג), גם הט"ז שם שנחלק דאסור להורגם בידיים, כתב דזה איסור דרבנן בלבד. ולשיטת הש"ך באופן שאין מקיימין ז' מצוות ב"נ, אין הכוונה שראינוהו

שעבר ודנו אותו בבי"ד שזה אי"צ לומר, אלא אפילו בסתם כל שידוע לנו שאינו מקיים אין בזה איסור כלל. כן מפורש בדבריו בנקודות הכסף שם, וכ"כ בכוונתו הבית מאיר (אבהע"ז, סי' יז סע' ג').

אמנם הבית מאיר (שם) וכן המנחת חינוך (מצ' צג), דנו בענין זה אם איסור הריגת עכו"ם הוא מה"ת או מדרבנן או מותר לגמרי, ותמחה על דברי הב"י וד"מ והש"ך מדברי הרמב"ם (פ"י מהל' ע"ז ה"א) שכתב "אין כורתין ברית לשבעה עממין כדי שנעשה עמהן שלום וכו', לפיכך אם ראה מהם אובד או טובע בנהר לא יעלנו ראהו נטוי למות לא יצילנו, אבל **לאבדו בידו או לדחפו לבור וכיוצא בזה אסור מפני שאינו עושה עמנו מלחמה**", עכ"ל. והבית מאיר הקשה עליהם גם מסברא, איך יתכן שגזל עכו"ם אסור מה"ת או מדרבנן [ומשמע גם באינו מקיים ז' מצוות ב"נ] ואעפ"כ הריגתו מותרת. וראה חזו"א (ב"ק סי' י' ס"ק טו) מש"כ בשם הריטב"א וראה בכ"ד, [וראה באו"ח (סי' קכח) נידון כהן שהרג גוי באופן שאסור להורגו אם יכול לישא כפיו, שהפרישה מתיר, והפמ"ג (א"א ס"ק נא) כתב להחמיר בשם הצידה לדרך]. והנה אע"פ שיש קושיות בשיטתם וכאמור, אולם פשוט שמי שנוקט

להלכה כשיטת הב"י והרמ"א וכהכרעת הש"ך שם שכ"כ בתוקף אין מזיחין אותו, וכמו שנראה גם בחינוך ובריטב"א, כך שאע"פ שלהלכה באופן כללי לא נתיר ליהודי להרוג גוי בזמנינו [מעבר לבעיות של התגרות באומות והגברת אנטישמיות בעולם], אבל עכ"פ אי אפשר בשום פנים ואופן לכנות הריגת גוי כ"רצח ממש", בגלל שברור שהגויים שסביבותינו לא שומרים ז' מצוות בני נח, לא מיבעי הנוצרים שהם עובדי עבודה זרה ממש, אלא גם הערביים בני ישמעאל שמאמינים ביחוד ה', הרי כל אחד מהם בחזקת גנב והתורה מעידה זאת עליהם כדאיתא במדרש עה"פ ה' מסיני בא', ואין ערבי שלא חשוד על שוה פרוטה, וגוי נהרג בגזל חברו אפילו על פחות משהו פרוטה ואפילו בשוגג, כך שאין מציאות בעולם שכמעט יהיה אפשר למצוא ישמעאלי גדול שלא נחשד על הגזל. ואע"פ שכאמור לכתחילה לא נתיר להורגו על סמך הקביעה שבדאי הוא גנב אי פעם חיל בתר רובא [וידוע נידון הפמ"ג אם יש דין הלך אחר הרוב בעכו"ם], אולם את ההורגו אף פעם לא נוכל לכנות כרוצח. בנוסף חשוב לדעת, כי בתשובת יד אליהו (סי' לח) כתוב שלא רק שגוי שבא להרוג יהודי הוא חייב מיתה, אלא גם גוי שידוע

ורואה ונמנע מלהציל חייב מיתה בבי"ד.

גם לשיטות שאסור מבואר מלשון החינוך (מצ' תקנז) שזה לא איסור רציחה כמו איסור רציחת ישראל שהוא מחמת יקרות נפש איש מישראל, אלא רק מצד מידת הרחמים שלנו שלא נקנה בנפשותינו מידת אכזריות, וידוע שגם באיסור גזל עכו"ם מה"ת, כתב החכם צבי (סי' כו) שהאיסור לא מחמת ממון הגוי, אלא מצד מידת איש הישראלי שלא יתרגל בגזל. ותתכן בזה נפק"מ עצומה, ע"פ מה שחידש בשו"ת חלקת יואב (או"ח סי' כט) שכיון שאיסור גזל עכו"ם אינו מצד גזילת הגוי אלא מצידו, אזי זהו איסור בהלכות יו"ד ולא בחו"מ, וממילא באופן שיש לפניו מצות עשה שיכול לקיימה רק ע"י גזל גוי, יהא מותר, שאתי עשה ודחי ל"ת, וכע"ז כתב בשו"ת אבני נזר (או"ח סי' שכה). ועפ"ד יש לדון דבמקום עשה יכול גם להרוג גוי מצד אתי עשה ודחי ל"ת, שכאמור אין לנפש גוי שום יקרות כלל.

דין הרג גוי בשעת מלחמה

ב. וכל הנ"ל הוא בסתם גוי בימים רגילים, אכן בזמן מלחמה, מפורש בשו"ע הנ"ל, וכן ברמב"ם הנ"ל, שאין שום חשש להורגם. וכ"כ הב"י על אתר שם שזה ע"פ הרמב"ם (פ"ד מהל' רוצח הי"א), ובזה קיימי דברי המסכתא סופרים (פט"ו ה"י) "כשר שבגויים הרוג". ודין זה נפסק בשו"ע ובש"ך (שם סק"א), הוי אומר לא עסקינן בהלכתא למשיחא אלא בדין הנוהג בזה"ז, שבעת מלחמה "כשר שבגויים הרוג בשעת מלחמה". לא מדברים בזמן מלכות ישראל, אלא גם בתקופת מחבר השו"ע והש"ך שכלל לא היה שלטון יהודי בשום מקום בעולם, עכ"ז מצב מלחמתי בין ישראל לגויים מתיר הרג הטוב והכשר שבגויים.

כך שבכל מצב מלחמה בין עם ישראל לבין הגויים שסביבותיו גם בתקופת גלותינו היכן שנהיה, מותר להרוג גויים ללא שום שיקול [מצד איסור הריגת גוי, וכמובן בלא להיכנס כאמור לשיקולים מדיניים] "כשר

שבגויים הרוג", זה פסק של הרמב"ם והשו"ע. ובדאי שאין ערך ושום חשיבות לחיי גויים מול שריטה קטנה בקצה צפורנו של אחד מישראל.

והנה כיום מדינת ישראל עומדת במצב תמידי של מלחמה מול ארגוני הטרור, מדרום הפלשתינאים החמאס והג'האד האיסלמי. ומצפון מול החיבללה איראן וגרורותיה, וגם עם הרשות הפלשתינאית ביהודה ושומרון יש מתח מלחמתי מתמיד. ופשט שכל חזית איתם זה לא לצורך הרג סתם אלא לצורך הגנה ומניעת טרור, זה מוגדר בבירור כמלחמה המותרת, כך שלטעון שבקבלת החלטה על פתיחת חזית מולם יש בזה איסור רציחה, זה רחוק מן הדעת.

דין מלחמת הרשות

ג. הנה בדין מלחמת הרשות שמותר לצאת למלחמה אפילו בעד רווח ממון ונחלה, ברור שההלכה היא שאין מוציאים למלחמת הרשות אלא ע"פ בי"ד של שבעים ואחד, ונמלכין באורים ותומים וכו' ראה ריש סנהדרין. אבל הסיבה העיקרית שצריך סנהדרין היא כלל לא בגלל שיש איסור להרוג גויים אע"פ שהם לא נענו לקריאת השלום, אלא בגלל הסיכון שמכניסים לתוכו יהודים, ולכל קבלת אחריות לצאת למלחמה צריך לזה פסק בי"ד, אבל פשוט שערך חיי גויים לא מתווסף או נגרע אם היציאה למלחמה היתה ע"פ בי"ד או לא. ובזמן שאנו עימהם במלחמה אין כל איסור בהריגתם.

ושיטת הרמב"ם שבמלחמת הרשות קוראים להם לשלום, ואם העם שצרים עליו לא הסכים לקבל על עצמו ז' מצוות ולהיות לעבד לעם ישראל ולמס, מצוה להורגם ככל דיני מלחמת הרשות, אך שיטת הראב"ד שמספיק שיסכימו להיות למס ולא צריך ז' מצוות. וראה באור שמח (פ"א מהל' מילה ה"ו) שהרמב"ם ע"פ שיטתו פסק שישראל שיש לו עבד נכרי שלא מוכן לקבל עליו ז' מצוות מצוה להורגו גם ביחידות ללא מלחמה. וגם זה מלמד שהדין שאין יוצאים למלחמת רשות אלא ע"פ בי"ד

לא קשור כלל לדין או חומר הריגת גויים.

הגויים בימינו כארגוני הטרור חמאס וחיבללה וכל הארצות שסביבותינו, בשום הצעת שלום ובשום מצב בעולם לא יקבלו עליהם להיות לנו לעבדים, ולא להיות לנו למס, ואם היינו נלחמים בהן בזמן שהיה בי"ד והיתה יד ישראל תקיפה אין ספק שהיה מצוה להורגם, גם עם ארגון הפת"ח ביהודה ושומרון שיש איתם שלו' חלקי, הם אלו שסוחטים את מדינת ישראל, והם רחוקים מדרישות השלו' ע"פ השקפת התורה.

וכמובן כל זה הוא לא ענין הנוגע כרגע אלינו, שאין לנו מלכות ישראל ולא בי"ד, ורק נכתב ללמד

שגם הגויים בימינו הם גויים כאלו שבזמן שהיתה יד ישראל תקיפה היה מצוה ע"פ התורה להורגם בזמן מלחמה, אפילו במלחמת הרשות לשם רווח ממון בלבד. ועל אחת כמה וכמה במצבינו כיום שזה מצב מלחמתי מתמיד וצורך הגנה ברור על תושבי הארץ.

המציאות כיום אחרי הקמת מדינת ישראל

ד. מדינת ישראל החל מעת כינונה היא נמצאת במצב מלחמה תמידי עם כל האומות שסביבותיה. ברגע שרק יוכלו יבלעו ויזרקו את כל היהודים לים, כל ערבי נולד עם שיר ערש של "איטבח אל יאהוד". השאלות אם היה מותר להקים את המדינה או לא, או מה מטרות מקימי המדינה, הם לא רלוונטיות כעת במצב הקיומי בו אנחנו נתונים. מקימי המדינה חשבו מה שחשבו כמו שמקובלנו ממרנא הגר"ח מבריסק זיע"א, ואין ספק שעצם הקמת המדינה היתה "עליה בחומה" והוקמה באיסור. אבל כעת זוהי מציאות קיימת שאנחנו חיים כאן, וכל מצב שמנסים לכבוש אותנו זה סיכון כל חיי היהודים בארץ ישראל, אין כאן מקום לאשליות.

כל הדיבורים נגד המדינה וכו', הם יפים תיאורטית כשהנושא הוא השקפתי. אבל בעת צרה בעת מלחמה, כולנו תפילה להצלת הישוב

כאן, וכל מי שמנסה לומר אחרת הוא "רודף" של כלל ישראל.

וידועים דברי מרן הרי"ז זיע"א בתקופת "מבצע קדש" שהתלבט איך להתפלל בעת מלחמה, אם שינצחו הציונים אזי זה יגרום להרמת קרני רשעים, ואם שיפסידו זה ח"ו סכנה קיומית לכל הישוב, ואמר שצריך להתפלל שהקב"ה ימצא את הדרך הנכונה להשיג את שתי המטרות. ואמנם אכן אין לנו בעיה שהאמריקאים יעשו עבורינו את המלחמות ויקחו את הקרדיט לעצמם כמו במלחמת המפרץ, ואולי נזכה לזה גם עתה במלחמת איראן בסבב הזה, אבל ברור שיהודים שחיים בארץ הקודש אוי ואבוי לכולנו אם אויבינו ינצחו.

הגדרת המצב ההלכתי בו אנו נתונים

ה. בגמ' סוטה (דף מד ע"ב) מבואר שמלחמת הצלה לכלל ישראל זה מלחמת מצוה ומלחמת חובה שמוציאין לה אפילו חתן מחדרו וכלה מחופתה, ומלחמה למעט את הגויים שסביבנו כדי שלא יתרבו ויקומו עלינו [בחנית פן ירבה ופן יפרוץ] זה מוגדר רק כמלחמת רשות, ולדעת רבי יהודה היא עכ"פ מצוה והעוסק בה נחשב כעוסק במצוה שפטור מן המצוה.

המצב אצלנו כיום בא"י, הוא הרבה יותר מהנידון של הגמ' למעט את הגויים, המצב הוא שאנו מוקפים אויבים וארגוני טרור שחורשים כל הזמן מזימות ומנסים לפגוע השכם והערב בכל דרך אפשרית, ומדינת ישראל עסוקה כל הזמן בהגנה מכל הצדדים. אין ספק שכיום כל מצב של התקפה מצד המדינה על ארגוני הטרור גם בתוך האוכלוסיות שהם נמצאים מוגדר הלכתית כמלחמת חובה ומצוה מבחינת הצורך בהריגתם.

וכמובן איננו מדברים כעת על נידון של גיוס חרדים חלילה לצבא בשעת מלחמה, שזה בודאי מבחינתנו איסור גמור, כי גם דין מלחמת חובה ומצוה זה רק תחת שלטון התורה, אבל להיות תחת פיקוד חילוני של

פוקרים ועוברי עבירה שלא מתנהלים ע"פ התורה אין שום מצוה כלל, ובפרט שהצבא הישראלי הוא מקום שמד לכל הבאים לתוכו. אכן כעת אנו דנים כלפי המציאות העובדתית בשטח, **האם יהודי שמתנדב ללחום במצב כזה, גם שלא במסגרת הצהלי"ת, האם הוא רוצח או מקיים מצות הצלה לכלל ישראל**, [ישוב בלי להתייחס לשיקולים מדיניים מצד גלותינו בין האומות], שבזה האשים הגר"ד לנדו את גישת הציונות הדתית.

והרי פשוט שאם היינו מצליחים לסלק מהארץ את כל החילוניים, והיינו כציבור חרדי עומדים מול מתקפות רצחניות של ארגוני טרור, וכי היינו יכולים לישב בחיבוק ידים, ברור שבמציאות כזו הציבור החרדי היה מחויב ע"פ התורה להגן על הישוב כאן בא"י, עד שנמצא פיתרון מדיני שיפתור לנו את בעית העליה בחומה, אבל במצב הנתון אין ספק שאנו במצב מלחמתי קבוע.

ואע"פ שהציבור החרדי נמנע מלהצטרף למערכות המדינה ומלהתגייס לצבאה, מכל הטעמים שבעולם, הן מצד האחריות על העמדת התורה והשיבות בישראל, הן מצד שכל מסגרת צבאית היא שמד גמור ואיבוד זיק של יהדות, והן מצד טעמים רבים נוספים שלא כאן המקום והבימה לפורטם, אך אם יש בכ"ז איזשהו "פראיר" שמוכן לעשות את העבודה, יהיה זה מי שיהיה או הצבא האמריקאי או "הכיפות הסרוגות", זה פשע לכנותם כרוצחים, אפשר להאשים אותם באלף ואחד דברים אחרים, אך לא להאשימם כרוצחים.

האשמות של מלחמות למען כבוד המדינה

ו. בכלל מדינת ישראל מהתקופה שאחר הקמתה לא עסקה אף פעם במלחמות של הרווחה וכיבושים, כל המלחמות היו הגנתיות, אמנם תוך כדי נצחונות מזהירים נכנסו למנהיגיה כל מיני שאיפות כמלכות ישראל השלישית, בכיבוש סיני, יהודה

ושומרון ושחרור ירושלים, וכיבוש הגולן, אבל פתיחת המלחמות תמיד תמיד נכפו עליה, כל מי שמנסה לכפור בזה או להתכחש הוא פשוט שקרן. כך היה בכל המלחמות, אם במלחמת סיני ומבצע קדש, אם במלחמת ששת הימים ומלחמת יום הכיפורים, וכן בכל המלחמות הבאות, תמיד הם נגרמו מחמת האיום הערבי, כשכל השיקולים היו רק האם להמתין שהם יפתחו במלחמה, או להקדימם ובכך להשיג ניצחון.

אין ספק שבכל שיקול מלחמתי יש המון המון שיקולים מה הרגע הנכון לפתיחת המלחמה, ואף אחד לא חושד את ראשי הממשלה כאן לדורותיהם כאנשים שרק טובת המדינה וכלל ישראל נגד עיניהם, וכבר אמרו חז"ל (סנהדרין יח ע"ב) שאין מושיבין כהן גדול בב"ד של עיבור שנה מחשש של נגיעה מחמת רצפה קרה ביום הכיפורים, וממילא אין מה לדבר על אנשים חילוניים עוברי כל עבירות שבתורה, ברור שהתערבו המון המון שיקולים זרים, אבל כ"ז כפרטים לא כמכלול, ולא כמהלך וקו מוביל כביכול המלחמות כאן הם בשביל כבוד המדינה. צריך להיות טיפש בשביל לומר את זה, ואע"פ שאנו רוצים להכפיש את הרשעים, אבל אין שום מצוה לומר על הציונים והחילוניים דברי שקר, יש הרבה הרבה מה להכפיש אותם בדברי אמת, גם בלי לשקר במצח נחושה.

גם התבטאויותיו של מרן הרב שך זצ"ל נגד מבצע אנטבה, ונגד הפצצת הכור האטומי בעיראק, נגד סיפוח יהודה ושומרון וחוק הגולן, כל אלו היו על דברים שבדיעבד האם החלטות הממשלה היו נכונות, אבל ברור שמעולם מדינת ישראל לא חיפשה מלכתחילה את המלחמות האלו, ואך ורק בגלל מזימות האויבים מסביב היא נגררה לכך. גם מרן הרב שך זצ"ל התמקד רק בבעיה אחת וחידה של התגרות באומות, ומעולם לא עלה על לבו לטעון כי בחיסול המחבלים במבצע אנטבה, או בהרג שומרי הכור

הגרעיני בעיראק, היתה בעיה של רצח גויים, רק משוגע יכול לומר כך.

וגם כעת במתקפה על הכיפות הסרוגות, וכי המלחמה האחרונה שפרצה בשמחת תורה היתה למען כבוד המדינה ולא בשביל הצלה, אדרבה ואדרבה הבעיה כאן במדינה היא ההיפך הגמור, ראשי הממשלה מאז ומעולם פחדו לפתוח במלחמות גם כשצריך ואין ברירה, והמלחמה הנוכחית נגרמה רק בגלל הפחד לפתוח במלחמה, ונסיון גורמי המודיעין לסמוך על תאוריות שמאלניות הזויות של רצון לשלום ורגיעה מצד החמאס.

וגם כעת מה שהמלחמה נגררת ונגררת ולא באה לסיום מהיר, זה רק בגלל חששות ופחדים מאמריקה ומדינות העולם. איננו נכנסים לדון האם זה מוצדק או לא, והאם זה נכון או לא, ומה ראוי ונכון לעשות בעת הזאת, וידוע שמרן הגרי"ש זצ"ל התבטא "אשרינו שלא שואלים אותנו, כי מה היינו יודעים לענות ולהכריע בזה", אבל זוהי המציאות הגלויה.

הרבה מאוד מבצעים במדינת ישראל, ההחלטה עליהם נמשכה ללא סוף גם שטילים נחתו במרכז הארץ והכל בגלל חששות לפתוח במלחמה, יתכן מאוד כי אם היינו תחת בי"ד של ישראל שהיו צריכים לקבל את ההחלטות על פתיחת מלחמת הצלה, אזי הם היו מחליטים על פתיחת מלחמה הרבה הרבה יותר מהר מראשי הממשלה כאן שדרך כלל הצטיינו בפחדנות ממלחמות. גם הוראות הפתיחה באש של צה"ל הן הוראות פחדניות בעליל, שגורמות להרבה מאוד הרוגים מקרב החיילים היהודיים רק בגלל הפחדנות מלהיגרר למלחמה ולסערות תקשורתיות עולמיות, ומי ידע אם זוהי אכן דעת התורה הקדושה ודעת חז"ל.

כך שלקבוע שהמלחמות הן על כבוד המדינה זה פשוט רחוק מהאמת. וגם בהחלטות מדיניות להגיב לעיתים בעוצמה על כל מיני אירועים ולא להכיל ולהבליג על כל מיני מתקפות, בודאי שיש לכל מדינה שיקול

הרתעתי, שכל מדינה מאיימת ושומרת על הטלת אימה על אויביה בכדי למנוע מלחמות והתגרריות נוספות, כמובן בכל ענין צריך את שיקול הדעת הראוי שאנחנו לא בדיוק חושבים שיושבי הקבינט הבטחוני כאן התברכו בו, אבל ברור שבאופן כללי זהו מערך השיקולים. והאם גם לזה הגר"ד קורא "מלחמה למען כבוד המדינה", צריך להיות מטומטם בשביל לחשוב כך, אבל למעשה אין לנו שום בעיה עם זה, כי הוא אכן מטומטם עם עשרה דיפלומות.

מי הם המצוקי ארץ שהנחילו להגר"ד את משנתו המדינית

ז. אבל מה שמכאיב ביותר כאמור, הוא זה שהגר"ד לא אכפ"ל כלל משיקול חיי חיילים יהודיים ונפשות מישראל, התקפותיו על מלחמות עבור כבוד המדינה, דואגות רק על רצח גויים, אולם על הבעיה האמיתית בצבא הישראלי על אופי ההתנהלות בתוך המלחמה, שחיי נערים ונפשות מישראל מסורים לגחמות מפקדים חילוניים חסרי ערכים ומוסר שברור שהשיקולים הטקטיים שלהם לא חסים על חיי אדם "על חייו לא חס על אחרים לא כל שכן", הדאגה להרג נפשות מישראל היא לא מציקה לו להגר"ד, בזה אין לו טענות על הציונות הדתית איך מותר לשלוח נערים לצבא אכזר כזה, טענותיו מתמקדות רק ברצח גויים האם זה מותר.

כמו"כ אנו לא שומעים ממנו מילה, על פשעי הציונות הדתית בהתגררות קבועה באומות, בכך שנציגיהם עולים להר הבית השכם והערב בהתרסה גדולה, וגורמים לחרחור רוחות מלחמה נגדנו בעולם. על כך שנעריהם מובילים מדיניות של התגררות בערבים בכל עת מצוא ובכל פינה ביהודה ובשומרון, ובתוך ערביי הארץ, ובכך מסכנים מאוד את הישוב היהודי, וכיום יש לנו ג"כ תופעת נערי גבעות חרדים בעידוד גורמים המסתובבים בחצירו של הגר"ד לנדו. על זה הוא לא מדבר, התגררות באומות והעמקת שנאת ישראל וגרימת איבה לא מבהילה אותו, מחריד אותו הרג

גויים זה מה שחמור בעיניו, בשעה שאכן כבר נוצר צורך הכרחי להילחם ונערי הציונות הדתית נהפכים ל"בשר תותחים" בהגנה על הישוב בא"י, שם הוא נחרד שהרי הם הורגים גויים רק למען כבוד המדינה.

ולמרבה הבושה כאמור התקפתו מהוה מסירה בזויה של המדינה לידי אויבי ישראל. ומעלה חשד גדול כפי שכתבנו שזה ענין פוליטי וקריצה למחנה השמאל, איך אמר מישהו "הוא לא כזה טיפש כמו שזה נראה" וכנראה יש בזה הרבה מן הצדק. וכבר הזכיר מישהו את הסיפור של מחנות "סברה-ושתילה" בלבנון בשעתו במלחמת שלום הגליל, שאז מר שמעון פרס שר"י בשביל שיקולים פוליטיים גרם להאשים את ממשלת ישראל בראשות מנחם בגין ואריאל שרון בטבח שנעשה שם בין הנוצרים למוסלמים, ובכך גרם לאנטישמיות רבה בעולם, ומרן הרב שך זיע"א התבטא עליו בחריפות רבה שהוא "מוסר של כלל ישראל".

אז הנה הגר"ד לנדו כפי מורשתו מ"מצוקי ארץ" לקעקע את ביצתו של מרן הרב שך זצ"ל ולעקור את כל מה שהנחיל, גם בענין זה הוא צועד במורשתו של "מצוק ארץ" מר שמעון פרס שר"י. לפתע מתברר להוותינו מי הם ה"מצוקי ארץ" שהוא כל הזמן מדבר עליהם. וכידוע שמעון פרס התנגד לכל המלחמות האזוריות ובחזונו בספרו הביוגרפי הוא מציע להקים חומת שלום בין העמים ע"י הקמת רשת מסעדות לכל אורך הגבול עם סוריה וירדן, כדי שהישראלים והישמעאלים יגבבו ביחד חומס ובכך יאוחדו שני העמים להיות עם אחד ולהינשא זה זה, ולקידום רעיונותיו הוא גם יזם מפגשים בין בני נוער יהודיים וערביים לעודד נישואי תערובת, אלא שהאינתיפדה הראשונה גדעה את חזונו שר"י. מתברר איפה שהגר"ד ספג משהו ממשנתו הלאומית, וכנראה הוא קיבל ממנו משנה סדורה גם בענין הפגנות, מלבב מאוד.